

РЕШЕНИЕ

№ 15172

гр. София, 21.08.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 66 състав,
в публично заседание на 04.07.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елка Атанасова

при участието на секретаря Снежана Тодорова, като разгледа дело номер **58** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).
Образувано е по жалба, подадена от С. Й. С. - В. – следовател в СО при Софийска градска прокуратура, чрез пълномощник - адв. А. Д. от САК, срещу Заповед № РД-04-02-952, издадена на 29.11.2023г. от административен ръководител – градски прокурор на Софийска градска прокуратура.
Заповедта на градския прокурор на СПП, с която е разпоредено на жалбоподателката да не бъде изплатено съответното допълнително трудово възнаграждение за периода 01.01.2023г. – 12.09.2023г., се обжалва с доводи за нейната неправилност и незаконосъобразност, като постановена в нарушение на материалния закон, при допуснати съществени нарушения на процесуалния закон и необоснованост. Поддържа се, че при висящо дисциплинарно производство, считано до датата на образуването му пред съответната колегия на ВСС, магистрата има право да получи допълнително трудово възнаграждение. Иска отмяна на заповедта. Претендира присъждане на разноски, за които прилага списък.
В съдебното заседание, жалбоподателката се представлява от адв. Д., която поддържа жалбата, по съображения изложени в нея. Намира за безспорно наличието на дисциплинарно производство, образувано спрямо доверителката й, за период, който не касае, а предхожда периода, за който не й е изплатено допълнително трудово възнаграждение. Иска отмяна на процесната заповед. Претендира сторените разноски, съгласно представен списък /л.104/.

Ответникът – административен ръководител на –градски прокурор на Софийска градска прокуратура– редовно призван, не се явява, представлява се от прокурор К., която оспорва жалбата като неоснователна и недоказана, по подробни съображения, изложени в писмен отговор от 26.02.2024г. Моли жалбата да бъде отхвърлена. Прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.

Административен съд София - град, като обсъди доводите на страните, приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

С. Й. С.-В. е следовател в Следствения отдел (СО) на СГП. Спрямо нея, с решение на Прокурорската колегия на Висшия съдебен съвет (ПК на ВСС) по протокол № 33 от 13.09.2023 г., на основание чл. 316, ал.1 от ЗСВ, е образувано дисциплинарно дело № 12/2023 г. по описа на ПК на ВСС, по предложение на и.ф. главен прокурор на Република България, по пр. адм. № 784/2023 г. по описа на СГП.

С решение по т.52 от протокол №34/23.11.2023г. Пленумът на ВСС е дал съгласие административните ръководители на органите на съдебната власт да упражняват правомощията си на основание чл7, вр. с чл.9 от Правилата за определяне и изплащане на средства за допълнителни трудови възнаграждения /ПОИСДТВ/.

Със Заповед № РД-04-945 от 28.11.2023 г. издадена от административният ръководител – градски прокурор на СГП е разпоредено да се изплатят еднократно средства за допълнително трудово възнаграждение за постигнати резултати по конкретни задачи на магистратите и служителите в СГП, в размер до 1,6 основна заплата /с включено възнаграждение за ранг/, при спазване на чл.9, ал.2, по реда на чл.5 от ПОИСДТВ.

Със заповед № РД-04-952 от 29.11.2023 г. административният ръководител – градски прокурор на СГП е разпоредил да не се изплаща допълнително трудово възнаграждение на С. Й. С.-В., мотивирайки се с получено писмо изх.№ ВСС-11304/2023г. касаещо образуване на дисц.дело № 12/2023г. по описа на ВСС срещу нея, до приключване на производството.

Административният ръководител на СГП е посочил, че издава оспорената заповед в изпълнение на решение по т. 52 от протокол № 34 от 23.11.2023 г. на Пленума на ВСС и съобразно писмо изх. № 121/2023 г. от 24.11.2023 г. на и.ф. главен прокурор на Република България, на основание чл. 7 във връзка с чл. 9 от Правилата на ВСС за определяне и изплащане на средства за допълнително трудово възнаграждение (приети с решение на Пленума на ВСС по Протокол № 29 от 22.11.2018 г., изм. и доп. С решение на Пленума на ВСС по Протокол № 13 от 13.06.2019 г., изм. и доп. С решение на Пленума на ВСС по Протокол № 28 от 21.11.2019 г., изм. и доп. С решение на Пленума на ВСС по Протокол № 18 от 12.05.2022 г.) (Правилата или ПОИСДТВ) и чл. 140, ал.1, т.1 и ал.2 от ЗСВ.

Заповедта е връчена лично на жалбоподателката на 05.12.2023 г., видно от ръкописното отбелязване върху нея (л. 17).

С молба вх.№ адм.1017/23 от 04.12.2023г. следовател С.-В. е поискала от административния ръководител на СГП (л.15), на основание чл.5, ал.2 от ПОИСДТВ, в редакцията, приета с протокол № 18 от 12.05.2022 г., да ѝ бъде изплатено съответното допълнително трудово възнаграждение за периода от 01.01.2023г. до 12.09.2023г., преди образуване на дисциплинарното производство.

В отговор на молбата, на 05.12.2023г., градският прокурор с писмо адм. № 1017/2023г., уведомява жалбоподателката, че в Заповед № РД-04-952 от 29.11.2023 г.

се съдържат мотивите, поради които не следва да бъде изплатено допълнително трудово възнаграждение. В този документ изрично е записано, че ако воденото дисциплинарно производство приключи с влязъл в сила окончателен акт, с който не се налага дисциплинарно наказание, то съгласно чл. 5, ал.3 (нова, съгласно решение на Пленума на ВСС по пр. 18 от 12.05.2022 г.) от Правилата, в 14 -дневен срок от узнаването ще има произнасяне относно допълнителното трудово възнаграждение, което съответно ще бъде изплатено. Това писмо е получено от С. В. на 07.12.2023 , съгласно отбелязването върху него (л. 14, гръб).

В хода на съдебното производство като писмени доказателства са приети представените с жалбата, административната преписка и допълнително ангажираните от страните документи.

От съдържанието на писмо изх.№ ПК-11304/15.05.2024г. на ПК на ВСС се установява, че производството по дисц.дело № 12/2023г. е образувано за допуснато бездействие, с което неоправдано е забавено производството по две досъдебни производства, а именно по ДП № 696/2022г. по описа на Следствен отдел при СГП за периода от 09.11.2020г. до 01.03.2022г. и по ДП № 51/2020г. по описа на Следствен отдел на Специализирана прокуратура (закрита), за периода от 16.03.2020г. до 20.01.2022г. Според информацията в писмото, производството по делото е висящо и не е налице окончателно произнасяне на ПК на ВСС. Сочи се, че срещу С. С. – В. няма образувани дисциплинарни производства за извършени от нея дисциплинарни нарушения в периода 01.01-2023г. – 31.12.2023г.

При така установената по делото фактическа обстановка, след преценка на допустимостта на жалбата и при извършената на основание чл. 168, ал. 1 от АПК проверка за законосъобразност на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, съдът намира от правна страна следното

Заповедта засяга правото на допълнително възнаграждение на магистрат по чл. 3 от Правилата, поради което на общо основание подлежи на оспорване пред съд (чл. 145, ал. 1 АПК, чл. 120, ал. 2 КРБ, вж. и мотивите на Определение № 938 от 21.01.2020 г. на ВАС по адм. д. № 14812/2019 г., VI о., оставено в сила с Определение № 6416 от 29.05.2020 г. на ВАС по адм. д. № 4209/2020 г., 5-членен с-в). Касае се за акт, който е неблагоприятен за жалбоподателя, като акт на разпореждане да не се изплаща сума за допълнителното възнаграждение в пълен размер. С акта пряко се засягат правата и законните интереси на оспорващия, което обуславя и правния интерес на последния от обжалването му. Волеизявлението на административен ръководител на орган на съдебната власт, овластен с конкретно правомощие по силата на Решение по т. 52 от Протокол № 34/23.11.2023 г. на Пленума на ВСС, е индивидуален административен акт, с който, в резултат от упражняването на посоченото правомощие, пряко се засягат правата и законните интереси на съответния магистрат- жалбоподател, което обуславя и правния интерес на последния от оспорване на заповедта на административния ръководител. Упражняването на правомощието за определяне на допълнителни възнаграждения е от позицията на ръководен административен орган, поради което обжалваната заповед попада в дефиницията на чл. 21, ал. 1 от АПК. Заповедта подлежи на оспорване пред съда, без оглед издаването ѝ в условията на оперативна самостоятелност на административния ръководител и преценката му по чл. 9 от Правилата не изключва съдебния контрол за законосъобразност на акта, с който е упражнена (чл. 169 АПК). С оглед изложеното, съдът приема, че жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

С акта на отпускане или неотпускане на допълнителното трудово възнаграждение (респ. определяне на размера му) административният ръководител на съда упражнява правомощие, делегирано му от Висшия съдебен съвет в качеството му на административен орган. Касае се до упражняване на властническо правомощие, макар и в сферата на определяне на парична престация за положен труд, тъй като административният ръководител, по силата на делегираното му правомощие и в рамките на приложимите нормативни разпоредби и решения на ВСС едностранно определя отпускането и размера на допълнителното трудово възнаграждение.

С решение на Пленума на ВСС по протокол № 29/22.11.2018 г., са приети Правила за определяне и изплащане на средства за допълнителни трудови възнаграждения, изм. и доп. с решение на пленума на ВСС по протокол № 13/13.06.2019 г., изм. и доп. с решение на пленума на ВСС по протокол № 28/21.11.2019 г., изм. и доп. с решение на пленума на ВСС по протокол № 18/12.05.2022 г. /Правилата/.

С Решение на Пленума на ВСС по т.52, по Протокол №34 от 23.11.2023 г., е дадено съгласие на административните ръководители на органите на съдебната власт да упражнят правомощията си на основание чл. 7, във връзка с чл. 9 от Правила за определяне и изплащане на средства за допълнителни трудови възнаграждения /приети с решение на пленума на ВСС по протокол № 29/22.11.2018 г., изм. и доп. с решение на пленума на ВСС по протокол № 13/13.06.2019 г., изм. и доп. с решение на пленума на ВСС по протокол № 28/21.11.2019 г., изм. и доп. с решение на пленума на ВСС по протокол № 18/12.05.2022 г. /.

В нормата на чл. 7, ал. 1 от Правилата е заложено правомощието на административните ръководители на органите на съдебната власт да определят размера на допълнителното възнаграждение на магистратите по чл.3.

Предвид горното, съдът намира, че процесната заповед е издадена от компетентен орган – Административния ръководител – градски прокурор на Софийска градска прокуратура, който съгласно чл.140 от ЗСВ организира и ръководи дейността на съответната прокуратура.

На следващо място, оспореният акт е издаден в изискуемата писмена форма и съдържа задължителните реквизити по чл.59, ал.2 АПК /т.1-5, 8/.

Относно приложението на материалния закон:

Разпореждането да не се изплаща допълнително трудово възнаграждение на С. Й. С.-В., следовател в Следствен отдел при Софийска градска прокуратура /С.-СГП/ за 2023г. е мотивирано с обстоятелството, че по отношение на нея е образувано дисциплинарно производство, съгласно чл.5, ал. 2 т.7 от ПОИСДТВ, което основание е посочено чрез цитиране на цялата разпоредба, подчертаване на относимата хипотеза по т. 7 „при висящо дисциплинарно производство – до приключване на производството“. Поради това настоящият съдебен състав приема, че в оспореният акт е посочено правното основание за неизплащане на ДТВ.

В заповедта, административния ръководител – градски прокурор на СГП е дал указания на ръководителя на „Човешки ресурси и административна дейност“ при СГП незабавно да го уведоми, ако дисциплинарното производство приключи с влязъл в сила окончателен акт, с който не е наложено дисциплинарно наказание на магистрата, за да се изпълни чл. 5, ал. 3 от ПОИСДТВ.

Макар и да се позовава на чл. 5, ал.3 от ПОИСДТВ (нова, съгласно решение на Пленума на ВСС по пр. 18 от 12.05.2022 г.), административния ръководител – градски

прокурор на СГП неправилно е приложил посочената разпоредба, според която: „В случаите по ал. 2, т. 7 след приключване на дисциплинарното производство с влязъл в сила акт, с който не е наложено дисциплинарно наказание, на лицата по чл. 2 се изплаща допълнително възнаграждение за периода от образуване до приключване на производството. Средствата за допълнително възнаграждение се начисляват и изплащат в рамките на бюджета на съответния орган на съдебната власт, одобрен за календарната година, в която е приключили производството с влязъл в сила окончателен акт, като съответният административен ръководител следва да се произнесе в 14 – дневен срок от узнаването.“.

Видно от текста на чл. 5, ал. 3, изр. 1, предложение последно от ПОИСДТВ на магистрата се изплаща ДТВ „за периода от образуване до приключване на производството.“, т.е. посоченото възнаграждение се изплаща на магистратите от образуване на дисциплинарното производство, но не и за периода преди това. Следователно, когато се определя ДТВ за календарна година, административният ръководител има задължението да съобрази кога е образувано дисциплинарното производство и за времето след него да разпорежи спазването на чл. 5, ал.2, т. 7 от Правилата. В случая това не е сторено, независимо, че оспорващата е сезирала с административния ръководител с молбата си от 04.12.2023 г. (л. 15).

При така очертаната правна рамка, съдът приема, че неправилно административният ръководител на СГП е разпоредил да не се изплаща ДТВ на С. Й. С.-В. за периода преди образуването на дисциплинарното производство срещу нея, тъй като за този период не са налице предпоставките на чл.5 ал.3 във вр. с ал.2 т.7 от Правилата. Следователно оспорената заповед е издадена без правно основание за времето от 01.01.2023г., до 12.09.2023г., поради което е незаконосъобразна и следва да бъде отменена.

При този изход на спора е основателна претенцията за разноски на жалбоподателката, за които е представен списък. Направеното възражение за прекомерност на търсеното от жалбоподателя адвокатско възнаграждение от страна на ответника, съдът намира за неоснователно, предвид разпоредбата на чл.8, ал.3 от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения, както и при съобразяване Решение от 24.01.24 година по дело С-438/22 година на СЕС, поради което го уважава в пълен размер, а именно 1010,00 лв., съгласно представения списък.

По изложените съображения, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ, по жалба на С. Й. С.-В., Заповед № РД-04-952 от 29.11.2023 г., издадена от административен ръководител - Градски прокурор на Софийска градска прокуратура. ОСЪЖДА Софийска градска прокуратура да заплати на С. Й. С.-В., ЕГН [ЕГН], сторените по делото разноски в размер на 1010 (хиляда и десет) лева.

Решението подлежи на обжалване пред Върховен административен съд в 14-дневен срок от съобщението, че решението е изготвено.

СЪДИЯ:

